

גילה דוידוביץ

גילה, בתם של אסתר ומנדל דוידוביץ, נולדה ב-ז' בניסן תרפ"ט (17.4.1929) בכפר קטן סמוך לברטיסלבה בצ'כוסלובקיה. מגיל צעיר יצאה לעבוד בחנות של הוריה, גילתה תכונות של אם והייתה מטפלת באהבה באחיה הקטנים.

היהודים בסלובקיה סבלו מרדיפות ומחוקים אנטישמיים עוד לפני מלחמת העולם השנייה. סמוך לפלישה הנאצית לברית המועצות, הצטרפו הסלובקים למלחמה לצד הגרמנים, החקיקה האנטי-יהודית התעצמה, וקרוב ל-7,000 יהודים גורשו מברטיסלבה. לאחר ועידת ונזה בינואר 1942, הבטיחה סלובקיה את שיתוף פעולתה בתכנית "הפתרון הסופי", והחליטה לגרש את כל היהודים משטחה למחנות ריכוז ולמחנות עבודה.

כ-70 אלף יהודים סלובקים נספו בשואה, ובהם גם כל משפחתה של גילה. היא עצמה הועברה לאושוויץ, עברה את כל מדורי הגיהנום של נדודים ותלאות, סבלה מרעב ומקור ואף איבדה שתיים מאצבעות רגליה, ורק בנס נשארה בחיים.

עם השחרור בשנת 1945 הצטרפה ל"שומר הצעיר". בזכות חכמתה ותפיסתה המהירה דיברה עברית נאה כבר לאחר חודשיים, ועד מהרה למדו החברים להכיר בערכה ולחבבה. בהיותה בת 17 נשלחה עם קבוצתה לבית הבראה לילדים יהודים בהמבורג, גרמניה, שם בלטה בגישתה המיוחדת לילדים ובטיפול המסור שהעניקה.

באוגוסט 1947 עלתה גילה לארץ יחד עם שבעה ילדים שנפשה נקשרה בנפשם. הם הגיעו באונייה העברית הראשונה "קדמה", אשר נוסעה זכו לאשרות כניסה במסגרת המכסה המותרת, ועל כן הגיעו בשלום ופוזרו ברחבי הארץ. גילה נפרדה מהילדים והצטרפה לחברת הנוער בקיבוץ נגבה. המרץ והמסירות שהושקעו קודם לכן בטיפול בילדים הופנו עתה להסתגלות לחיים החדשים, וכבר למחרת בואה נבחרה פה אחד לאחראית על מחסן הבגדים של הנוער, נוסף על מינויה כחונכת הנוער העולה. צימאונה לדעת, ללמוד ולהרחיב את השכלתה היה רב, וכל שעה פנויה מזמנה הקדישה ללימודים.

כל אנשי המשק הוקירו את יחסה האחראי והרציני של גילה לכל שטחי החיים – בעבודה, ביחסים האישיים וגם בהתנהגותה בחייה היומיומיים. בגרות חיים, ספיגה בלתי רגילה של ערכי התנועה וחיים שיתופיים, יחס עדין ומלא הבנה כלפי חבריה היו ממאפייניה המובהקים, ולצד זאת, פיה ולבה היו שווים והיא הייתה מביעה את דעותיה ללא חשש וללא מעצורים.

נגבה, מקיבוצי "השומר הצעיר", נוסד בנגב הצפוני במסגרת יישובי "חומה ומגדל" וסבל רבות מהתנכלויות הערבים. במלחמת העצמאות היווה הקיבוץ בסיס יהודי חשוב מול הצבא המצרי הפולש, שהתרכז במשטרת עיראק-סואידן (כיום מצודת יואב). המצרים ראו את הקיבוץ כיעד ראשון לכיבוש, אך מגיני נגבה, עם תגבורת לוחמי חטיבת "גבעתי", הדפו אותם פעם אחר פעם.

גילה הייתה בין אלו שתבעו נמרצות לשתף גם את הבנות באימונים ובהגנת המקום. היא שירתה בגדוד 53 של "גבעתי" והשתייכה ליחידת ההגנה המרחבית של נפת גרשון. בגאווה מיוחדת קיבלה לידה את הרובה, וניצבה על משמרתה בקטע חשוב של החזית, מול משטרת עיראק-סואידן.

ההתקפה הגדולה הראשונה על הקיבוץ החלה במוצאי 1 ביוני 1948 והגיעה לשיאה בשעות הבוקר שלמחרת. המצרים הפציצו מהאוויר ומהיבשה ואף ניסו לחדור לקיבוץ באמצעות טנקים וחיל רגלים. מגיני נגבה הצליחו להשיב אש ולפגוע בכמה מהטנקים, בזכות תצפיתנים שחרפו נפשם בכיוון הכוחות. גילה, שעמדה בעמדת התצפית, שילמה בחייה. היא נפגעה בבטנה מרסיס פגז, וכעבור דקות ספורות נפטרה מפצעה. היא הייתה אחת מ-44 הלוחמים שנפלו במהלך מלחמת העצמאות על הגנת הקיבוץ וסביבתו.

בת 19 בנפלה, גילה הובאה למנוחת עולמים בקבר אחים בבית העלמין הצבאי בנגבה.